

תמרון רב-פנים ורב-ענין נתרשש בגבולות גרמניה ודניה ב-24—21 בספטמבר 1960. היה זה תרגיל דו-צדדי ו"חפשי" — במסגרת הגיאוגרפית והמבצעית שנקבעה לו. לדברי מארגני התמרון, גם לא הוגדרה כל מגמה למהלך התפתחותו ולא סומנה מראש התוצאה שתושג בו. מתוך התיאורים הקצרים שנתפרסמו, ניתן להסיק כי בתמרון הוצגו לפתרון או לבחינה בעיות אחדות, מהן כלליות, ומהן המיוחדות למקום או לתנאים המסוימים בהם נערך:

- תפעול עוצבות רגלים-שריון — בהתקפה ובהגנה;
- שיחוף-פעולה בין עוצבות של צבאות שונים;
- מתקפת-פתע — ועמידה בפניה;
- "הגנה ניידת";
- חצית מכשוליים והקמת "ראשי-גשר";
- תפעול טקטי של הליקופטרים;
- הצנחת יחידות וציוד-לחימה בעורף קרוב ורחוק של האויב;
- שיבוש גיוסו ותגבורותיו של יריב-מותקף, בעורף קרוב ובעורף עמוק;
- פלישה "אמפיבית" (רגלים, שריון וארטילריה — בתמיכת אניות ומטוסים);
- שילוב הפעלת נשק-אטומי-טקטי — בתנאי פיזור-זריכות, של המתגונן ושל המתקיף;
- אורח-ההגנה על גזרה אופרטיבית יבשתית-חופית מסוימת, בזירת-הצפון של נאט"ו, במצב הנחשב למציאותי.

השתתפות כוחות-האוויר משני הצדדים, וכן צורך מתמיד להתחשב באפשרות הפעלת נשק-אטומי על-ידי היריב — נחשבו לנמונים החלים על כל המצבים ושלבי-הפעולה.

רקע וזירה

התמרון נערך בפיקודו הכולל של מפקד כוחות-נאט"ו בצפון-אירופה (גנרל בריטי) ובהנהלת אחד ממפקדי-הקורפוסים של הצבא המערב-גרמני. מרחב-התמרון נבחר כך שחייב נקיטה בסוגי-פעולה מסוימים — וגם איפשר, תודות לכך, את בחינת הבעיות הכרוכות בהם. לשון-היבשה הארוכה שמזדקרת בחוף הצפון של גרמניה, המפרידה בין הימים הבלטי ממזרח והצפוני ממערב — וההופכת, בהמשכה, לחצי-האי יוטלנד (הוא חלקה היבשתי של דניה) — היא שנועדה להוות את "המדינה הכחולה" המתגוננת; בעיות הגנתה היו זהות עם אלו המתיצבות במקרה מלחמה בפני דניה, חברת נאט"ו, ובפני הבליטה הצפונית הנ"ל של מערב-גרמניה. ההנחה היתה כי הן תנותקנה ותבודדנה, כבר בשלב-הפתיחה של המלחמה, ע"י התקדמות ראשונה של כוחות סובייטיים (ומזרח-גרמניים) עדיפים, הבאים ממזרח ומדרום-מזרח, משטחי מקלנבורג שבגרמניה-המזרחית; את אלה הכוחות נועדה כנראה לסמל ה"מדינה הכתומה", התוקפת. בחירת הגזר רה אינה מקרית כמובן, ובודאי שני טעמים לה: א. הרצון לבדוק, לגופה, את בעית ההגנה עליה, בעיה העומדת בפני נאט"ו במציאות; ב. אופיה ה"קוריאני" (חצי-אי ארוך), אשר ממנו שתי תוצאות — אפשרות לבדוק בעיות כלליות של

תמרון תלת-זרועי

בתנאי

לוחמה גרעינית

לעומק — כמעט כפליים מזה. כתוצאה מקביעת אזורים „אסורים” באגפים הועמד רוחב-הגזרה על כ־50 עד 75 ק"מ. מימדי-מרחקים אלה — לנוכח מסגרת-הזמן המשוערת (3 יממות) — מעידים, כמובן, על התפיסה בענין קצב-הלחימה, האופייני לאורח המלחמה החדיש (ואפילו בגזרה כה צרה וארוכה יחסית), אשר הונחה ביסוד התמרון. העובדה שאת הגזרה חצו בזה אחר זה, שני מכשוליים גדולים (כאמור, אחד — פיקטיבי, ואחד — ממשי) סייעה אף היא ל„בימוי” מצבים המקבילים בזעיר-אנפין לאלה של „הגנה נידת” על פני מרחביה (הגדולים, כמובן, פיכמה) של זירת מרכז-אירופה החיונית, החצויה כידוע ע"י מספר נהרות גדולים שזורמים, במקביל, מדרום לצפון.

הרכב הכוחות

על ה„מדינה הכחולה” הגנו: דיביזית „רמני-שריון” (רגלים-משוריינים) גרמנית (ה־6) — שתי בריגדות רגלים-משוריינים (2 גדודי רגל-משור. וגדוד־טנקים בכ"א) ובריגדת-שריון (2 גדודי-טנקים וגדוד רגל-משור.);

דיביזיה דנית (ה־3) — שתי בריגדות-מונעות וגייסות־דיביזיוניים; גייסות-קורפוס דניים; יחידות חיל-האוויר הדני; כן הופעלו לשמירת העורף, במסגרת הגיוס הדני שנערך לקראת התמרון, יחידות דניות אחרות — כולל משטרה ו„משמר-הארץ”.

הצד ה„כתום”, התוקף, הכיל: דיביזית-רגלים בריטית (ה־4) — שלוש בריגדות-מוגברות (אשר יש להניח כי מנו, כ"א, 3 גדודי-רגלים וגדוד־טנקים) ובריגדת רגלים-משוריינים קנדית (ה־4); בריגדת-צנחנים בריטית (ה־16 ה„עצמאית”);

צות-אמפיבי גרמני-בריטי; כוחות-אוויר — מ„חיל-האוויר הטקטי השני” של בעלות-הברית, החונה בגרמניה; מאוירית-הצי (הגרמנית); ומפיקוד-התובלה של חיל-האוויר הבריטי.

בסיכום, יש להעריך את הכוחות שהשתתפו בפועל, משני הצדדים, בכ־10 חטיבות. המפתיע, לכאורה, הוא כי הכוחות המגינים היו, לפחות בכללם, חזקים כמעט כשל התוקפים (ועוד יותר — מבחינה מספרית-גרידא: כ־25 אלף חייל דניים וגרמניים).

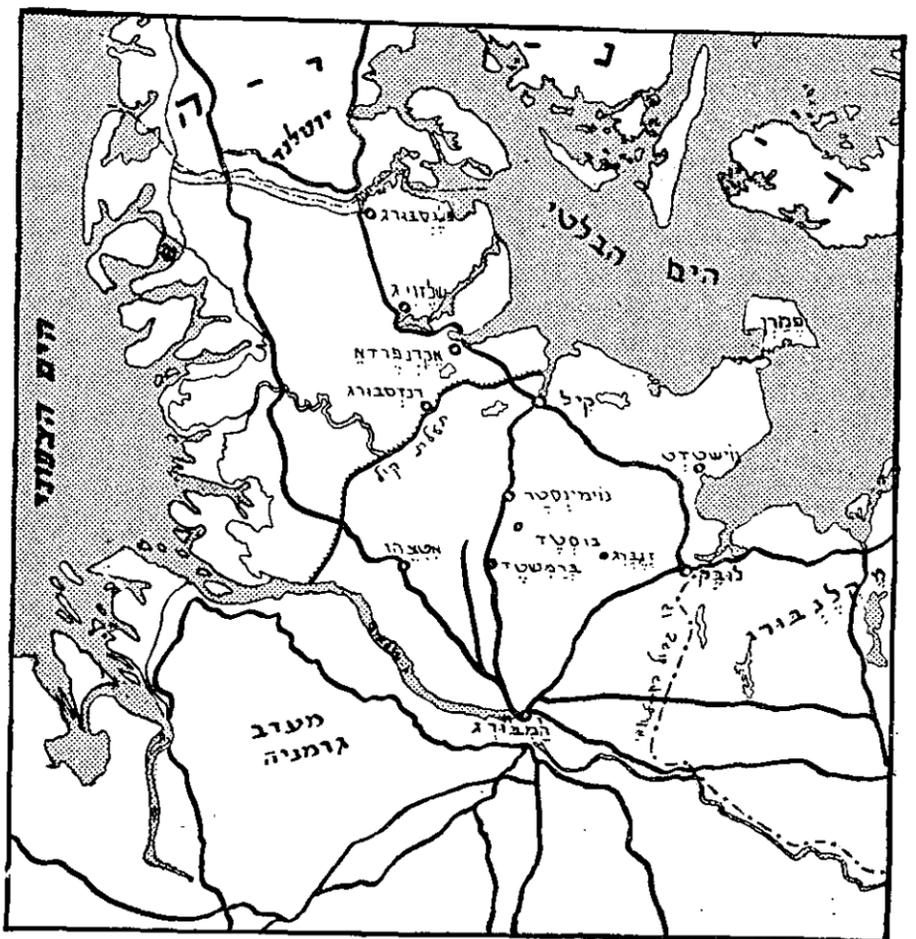
אמנם, אחדות מהיחידות התוקפות נחשבו, לצורך-התמרון, לעוצבות שלמות. את יחס-הכוחות הממשי שבין המגינים לבין התוקפים בחזית-הגבול במישרין יתכן לראות ביחס של 3 ל־4; שכן הכוחות הדניים (וכן הארטילריה-הקורפוסית של ה„כחולים”) נמצאו בעתודה מרוחקת למדי, מצפון לתעלת-קיל; והחטיבות הגרמניות מנו כנראה פחות גדודים מן הבריטיות.

אך את המסגרת התיאורטית של התרגיל, ושל יחסי-הכוחות בו, אפשר להבין רק כשמביאים בחשבון את תוספת-הנתונים ה„פיקטיבית” שבו. לפי זו היוו התוקפים קורפוס „כתום” בן שתי דיביזיות-רובאים ממונעות, שבאגפו השמאלי אובטח ע"י רגימנט-רובאים וגדוד־סיוור (פיקטיביים); ובעקבות

הגנה על מערב-אירופה (המהווה גם-הוא, בעצם, חצי-אי) במסגרת גיאוגרפית צרה-יחסית, שבה הפעלת מספר חטיבות תספיק ליצירת מצבים מציאותיים; והזדמנות מובהקת לשלב בתמרון גם מבצעים אמפיביים וגם מבצעי הצנחה ושיבוש-עורף-אויב (בפני פעולות מהסוג האחרון נפתחו כאן פתחי אפשרויות מיוחדים, בגלל גורמים בגזרה שיצוינו להלן); ואמנם כונה התמרון „תרגיל טריפיבי”, דהיינו יבשתי-ציני-אווירי משולב.

מימרי התמרון (הגדול באלה שנערכו ע"י כוחות-נאט"ו עד כה) מחזקים את הרושם שהצד הכללי שבשאלות הנבחנות היה לפחות שקול לעומת בחינותיו המקומיות-המיוחדות. אך טבעי הדבר כי תשומת-הלב הן של העתונות והן של האוכלוסיה (ובמידה לא-קטנה — אף של הגייסות בצד המתגונן) התרכזה לבסוף בשאלה הפשטנית: „ובמקרה של מלחמה-באמת” — האם היתה ההגנה מחזיקה מעמד? לעובדה ציבורית-פסיכולוגית זו יתכן ונודעה, לבסוף, השפעה על מהלך חלקו המסיים של התמרון.

לשון-היבשה הארוכה הצויה, מים עד ים, ע"י שלושה קוים

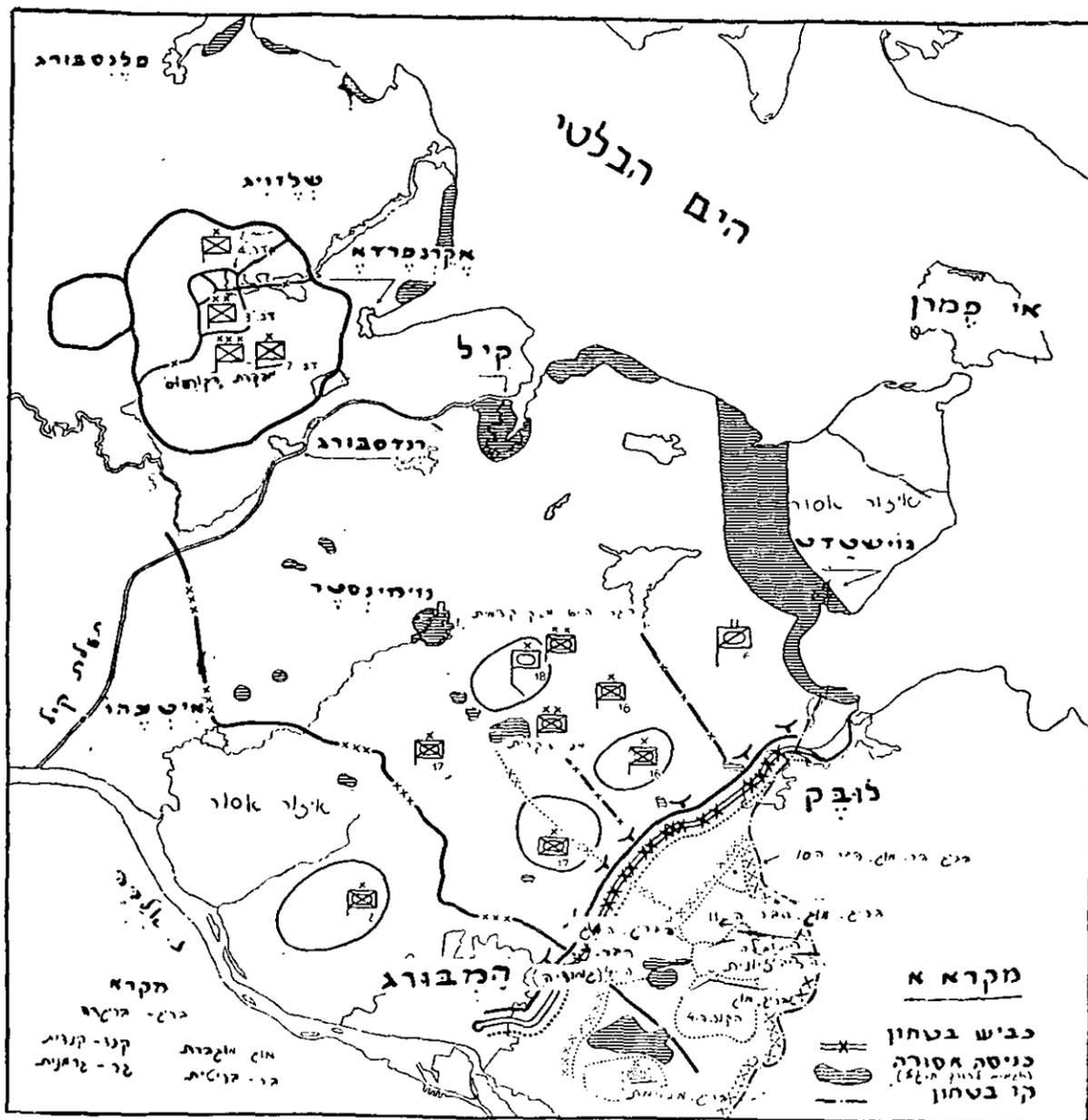

מפת הזירה

מעשה-ידי-אדם (מקצתם מדיניים ומקצתם טכניים). הקובע שבהם הוא התיכון: „תעלת-קיל” המאפשרת מעבר-אניות קצר ומהיר בין הימים הבלטי והצפוני (היא-היא ה„קו הפנימי” הבסיסי של אסטרטגיה-ציית גרמנית בשתי מלחמות-העולם). במקביל לה מצפון משתרע גבול דני-גרמניה; ומדרום — כביש-המכוניות הגדול המבורג-לובק. זה האחרון הוכרז, לצורך התמרון, ל„תעלה” (שבעיות הגנתה דמו, כמובן, לאלו של תעלת-קיל, הממשית); ו„גבול המדינה” סומן בצדה הדרומי של „תעלה” זו. עומק-החדירה הנדרש, מקו „גבול” זה, בשביל להגיע עד ליעד החיוני ביותר, תעלת-קיל, היה כ־70 עד 80 ק"מ; ובתוספת „הבקעת הניצול” החוויה,

בתחבולות-הערמה, ובעזרת גייסות שהובאו בהליקופטרים — הצליחו הבריטים ה"כתור" מים" להשתלט תחילה על אחד ה"גשרים" ואח"כ על נוספים; ומיד לאחר-זאת החלו בסדרת התקפות בלתי-פוסקות לכל רוחבי החזית, בפרצם באותו-זמן לעברים שונים מתוך "ראשי-הגשר" הראשונים הכבושים על ידם.

במשך בוקר יום היע כבר השתלטו התוקפים על 7 נקודות-מעבר על ה"תעלה", ובכמה מקומות התקדמו צפונה. הם הסתייעו בפעילות ה"מקובלת" הנמרצת של כוחות-האוויר שלהם (שהתבטאה בסיוור מוגבל-טוח ובהתקפות-קרקע לסיוע ישיר לגייסות). אך כבר הופיע גם הנשק האטומי. חיל-האוויר הטיל שתי פצצות "טקטיות" — על נוימינסטר, צומת-התחבורה המרכזי שבגורה, ועל העיירה בוסטד, הסמוכה לה מדרום, בה שוערה מציאותו של מתקן-אספקה חשוב של הדיביזיה הגרמנית. ואילו טיל טקטי קרקע-קרקע (שלפי הטוח — כ-100 ק"מ — יכול היה להיות רק מסוג "קורפורל") "הרס" ע"י פיצוץ בגובה רב, את הגשר של תעלת-קיל שליד רנדסבוויג. עם זאת, לא עלה בידי התוקפים לפרוץ את חזית-ההגנה — שהוזה פה ושם אחורה, אך לא נקרעה — ולהבקיע הרחק לתוך עומק גזרת-ההגנה. התברר כי עיקר הדיביזיה הגרמנית נערך להגנה מלכתחילה

מצב המוצא

הקורפוס נעו, בסמוך, שתי דיביזיות נוספות, (האחת טנקית), שתיהן "פיקטיביות", ובעתודה עוד שתיים ("פיקטיביות" אף הן). דהיינו, שלהלכה תקפו שש דיביזיות, בדירוג עמוק — ואילו עתודות המגינים היו (גם "להלכה") מצומצמות מאוד. גם לפי המונחים הארגוניים שנבחרו לציון הכוחות התוקפים, וגם לפי עצמתם ומבנם, נקל לשער את מי נועדו לייצג. גם ל"ארמית-האוויר" המסייעת של התוקפים נקבע, לפי נתוני-הפתיחה, יתרון מספרי ניכר.

בסה"כ מנו הכוחות שמשני הצדדים בפועל למעלה מ-45 אלף איש וכ-12 אלף כלי-רכב (כולל למעלה מ-300 טנקים).

מהלך התמרון

יום היע

התמרון לא רק היה "חפשי", אלא לצד המגן ה"כחול" — שהועמד במצב "הכן", בשים לב למתיחות המדינית, מאז שעה 1300 ב-20.9.60 — אף לא נאמר לו מתי בדיוק עליו לחכות לפרוץ המלחמה ולהתקפה. בדיעבד, נתרשש הדבר בשעות-הבוקר המוקדמות של ה-21 בספטמבר. היות וכביש-הגבול הוכרז כ"תעלה", הותרה חציתו לתוקף רק במקומות מסוימים, "גשרים". חלק מהגשרים "פוצצו" מיד, למניעת מעבר לתוקפים, ואת השאר איבטחו הגרמנים בפלגות-הנדסה וכוחות-סיוור. עליידי התנפלויות-פתע מהירות — וגם תוך שימוש

ביום השני של התמרון (22.9.60) נתברר לצד ה"כתום" כי שגה משגה מבצעי לא-מבוטל (ומאלף מאוד מבחינת הצורך בהכרת מבנה היריב), ביום-הפתיחה (21.9). כאשר הוטלה אז ה"פצצה-הטקטית" השניה על בוסטד, שמדרום לנוימינסטר, היתה ההנחה כי נמצא שם בסיס-האספקה המרכזי של דיביזית-הרגלים-המשוריינים הגרמנית ה-6, אשר היתה את כוח-ההגנה על "תעלת" המבורג-לובק ועל המרחב שבינה לבין תעלת-קיל. והנה, הנחה זו נבעה מאי-התמצאות במבנה החדש של דיביזיות "רמני-השריון" הגרמניות, בהן הועבר עיקר הארגון והאחריות האפסניים מרמת-הדיביזיות לרמת-הבריגדות, ל"גדודים-האפסנאיים" המיוחדים המצויים עתה בכל בריגדה. כתוצאה — מהלומה אטומית זו של התוקפים הפכה בעיקרו-של-דבר למהלומה "על דיק", כלשון הסלנג. ובכך הובלט גם אחד הנימוקים הראשיים להנהגת המבנה החדש: הצורך לפזר את המטרות ה"כדאיות" ולאגף את היריב להוציא מספר רב-יותר של מטענים אטומיים כ"תשלום" בעד סיכוי לשיתוק מערכו (במקרה זה — מערכו הלוגיסטי) של הצבא הנוקט באורח-ארגון חדש כזה.

במרחק 10-15 ק"מ מ"קורהגבול" בשתי בריגדות של רגלים משוריינים זר-בצד-זו, כשבריגדת-השריון נמצאת בעתודה דיביזיונית, דרום-מזרחה לנוימינסטר. בקו-מוצא זה התכונה היא לפתח התנגדות למשך זמן מוגבל; ומשתותקף בכוחות עדיפים — לסגת תוך קרב. ואילו במרחב שבין עמדות ההשהיה השניה והשלישית נתכונה הדיביזיה להפעיל את הבריגדות שלה לפי אורח ה"הגנה-הניידת", תוך שימוש מלא באפשרויותיו של מבנה-העוצבות החדש. יש לזכור שהכוחות הגרמניים המגינים הותאמו במיוחד — גם לפי מבנם וציודם (יחידות של רגלים-משוריינים בנושאי-גייסות משוריינים, ויחידות טנקים, מאוגדות בבריגדות בעלות "דגש" שונה לרגלים או לשריון) וגם ע"י אימונם — לקרבות-השהיה גיידים במצבי "חזית-רחבה" (כאן 20-30 ק"מ, לפחות, לחטיבה), תוך נסיגה הדרגתית, המכוונת בראש-וראשונה ל"רנח-זמן". נקל להבין כי קביעת "תקנים" כה גבוהים, בהשוואה לכל הנסיונות של מלחמות "סדירות" באירופה בעבר, של כברות-חזית לחטיבה ולדיביזיה, נובעת בראש-וראשונה לא ממיעוט הכוחות המצויים (שהוא בעיה בפני-עצמה אצל צבאות-נאט"ו) כי אם מהמציאות הטקטית של התקופה ה"גרעינית", המצוה על פיזור, לשני גילוייו גם-יחד: דלילות המערכים — ורוחים גדולים בין עוצבות ויחידות.

במחציתו השניה של יום 21.9 לחצו התוקפים קשה על נקודות-ה"תפר" שבין שתי הבריגדות הגרמניות — וכן השיגו התקדמות נוספת ידועה גם במזרח ובמערב. בשעה 14.00 שוגר טיל

קרקע-קרקע, נושא מטען-אטומי בן 2 קילו-טון, אל מוצב-הפיקוד הדיביזיוני (מוסוה ביער) של המגינים — אך החטיא את המ-טרה ב-2 ק"מ וגרם רק אכידות מעטות. לפי הטוח (20-25 ק"מ) יכול היה זה להיות טיל מסוג "יוחנן-הישר". ממהלך הדברים ביום-התרגיל הראשון נראה כי בתפעול נשק-אטומי "טקטי" היה כדי להשפיע במידה מסוימת על מהלכו זה, אך לא כדי להכריע בו (על כל פנים — בתנאי-תרגיל, בהם נעדר למעשה הזעזוע הנפשי הנגרם על ידי נשק זה).

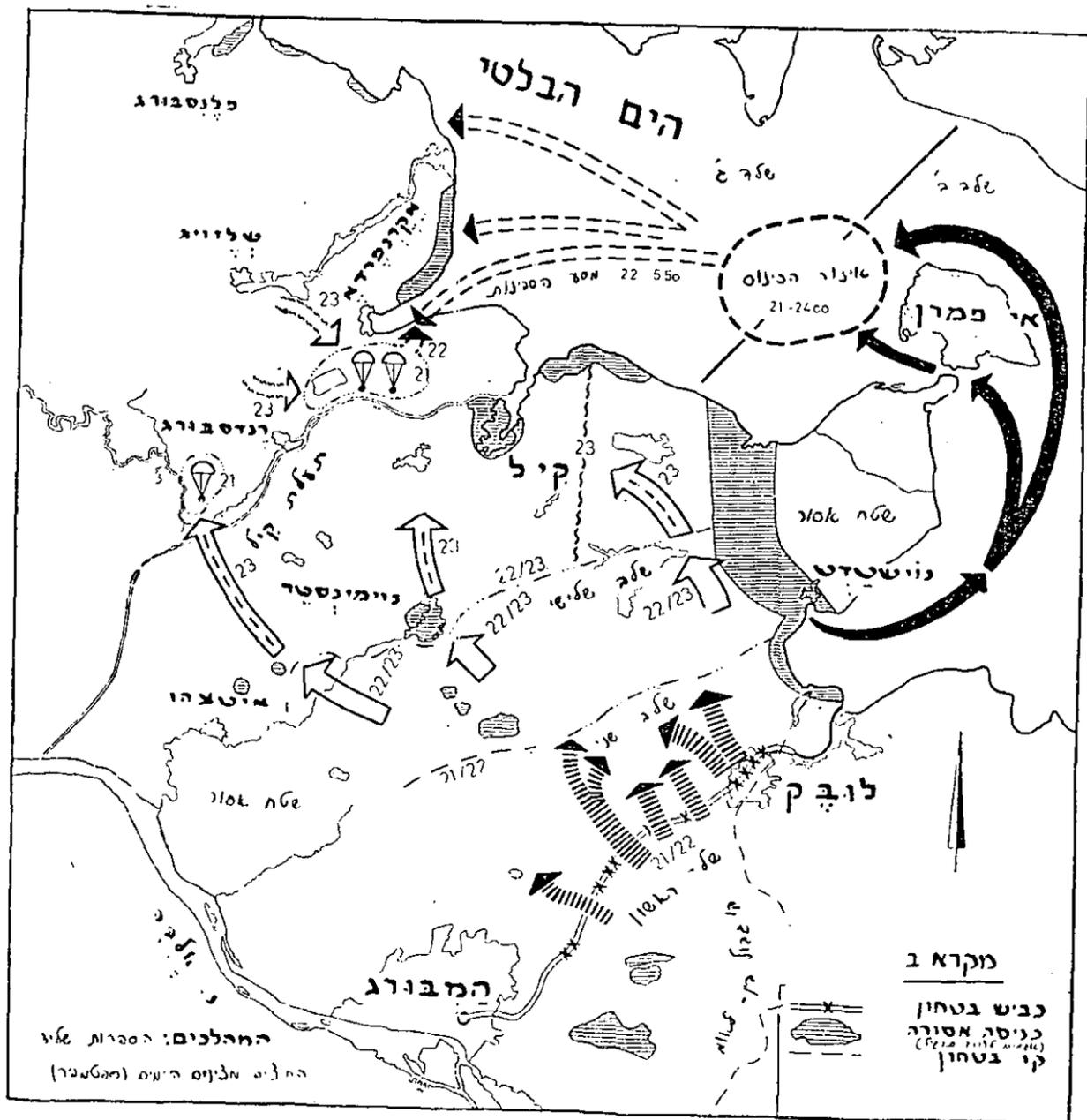
המבצע המוצנח

כבר בבוקר-המתקפה, בדבד עם הפעו-לות של גייסות-הקרקע, הוטלו למעלה מאלף צנחנים בריטיים וציודם (רכב-קל, כלי-נשק כבדים, ובראש-וראשונה כלים נ"ט, תח-מוש ומזון — שהיו מוטענים על גבי 44 משטחי-הצנחה, מספר שיא בכל התרגילים שעד כה). גדוד אחד צנח בשלונביג הגרמ-נית, מעבר צפון לתעלת-קיל, וקרוב-יחסית אליה ולא-הרחק ממי הים הבלטי, המהוה במקום זה לשוויים צרה וארוכה, מעין פיורד ("נוסח מפרץ-אילת"). תפקידו העיקרי, וזה של הגדוד שלידיה, שצנח קצת מערבה היה למנוע תגבורות גרמניות ודניות

הנעות דרומה כדי לחזק את הגנת תעלת-קיל מלהגיע אליה. לתכלית זו היה על בריגדת-הצנחנים להוות, בסופו של דבר, מעין מתחם "חצי-נייד" הערוך להגנה-היקפית, אשר ייתקע כעצם ב"גרון-הנשימה" הרגיש של מערך-ההגנה שעל תעלת-קיל. תפקיד זה הצריך, כמובן, אפשרות של התחברות, בדרך זו או אחרת, של כוחות נוספים אל מקימי "מתחם" או "ראש-גשר" אירי זה (על כך — עוד ידובר באחד הפרקים הבאים של הסקירה).

"צניחת-שיבוש" נוספת, ע"י פלגה לא גדולה, בוצעה גם צפונית לנהר איידר, במערבו של עומק-הגזרה. גדוד אחר (לצורך התמרון — חטיבה מוטסת) הוטל לתוך מרכז-יוטלנד (יש לשער — בסביבת מרכז נתיבי-התחבורה אשר שם, ממנו מסתעפים מסה"ב והכביש הראשיים אל האי הגדול בו שוכנת קופנהגן הבירה) על-מנת להלחם שם — לפחות "להלכה" — בדיביזיה הדנית ה-10, ולשבש את התפרסותה ותנועותיה (דיביזיה, שלא נכללה בפועל במערך-הכוחות ה"כחול" הפעיל — אך היתה בגדר של תגבורת-כוח לו). לצד יחידות הבריגדה ה-16 צנחו גם צנחני הרגימנט ה-21 של "שירות-האוויר-המיוחד", שהועסקו במיוחד בחבלת רשת-התחבורה של "המדינה-הכחולה". משנגענו בכך — יצוין כי במסגרת הכוחות ה"כתומים" פעלה גם יחידה טריטוריאליה של "שירות-האוויר-המיוחד" (רג. 21); ואילו אנשי רג. 23 של "השירות" נטלו על עצמם ביצוע משימות סודיות ו"הרפי-תקניות" לטובת "המדינה הכחולה".

שלבים ומהלכים

שתי תופעות טקטיות מענינות בלטו עם מוצאי יום 21.9 בקטע המרכזי-המזרחי של הגזרה, ב"מישור-האגמים", העמיקו הבריטים את חזירתם — במידה רבה תודות לכך שהדיביזיה הגרמנית הניחה כי אזור זה כה נוח לחסימה עד שאין לחשוש לו במיוחד. בקצה-המערב נמצאו יחידות הבריגדה הקנדית בהתקדמות על-פני שטח-ערבה מובהק — ובכ"ז נתקשה סיור-האוויר של המגינים לאמוד את עצמתן.

מענין הוא כי בידי מערך-הכוחות הדני המגויס, כולל יחידות "משמר-הארץ" המקומיות, לא עלה למנוע את החבלנים מלמלא משימותיהם; ולא זו בלבד, אלא שהללו הצליחו אפילו "למשוך" תעודות סודיות-ביותר ממפקדה של בריגדה דנית! ההצנחה העיקרית נתבצעה (עם חציית "קו-הגבול" בדרום ע"י הגייסות-ה"כתומים") באזור גטורף שמצפון לתעלת-קיל. בשני גלים הוטלו שם עיקרה של בריגדה-הצנחנים העצמאית ה-16 הבריטית וציודה, משלושים מטוסי-תובלה גדולים ארבעה מנועיים. על אף הרוח, שמהירותה הגיעה ל-9 מטר לשנייה, ביצעו היחידות המובחרות את הצניחה בדיוק מעולה. בדוחק עברו 30 דקה — והיחידות שהונחתו עברו ונשקו, היו כבר ערוכות להגנה. המבחן הטכני עבר בהצלחה גמורה. תוצאת המבחן האופרטיבי היתה תלויה מעתה במשחק-הגומלין של שלושת הכוחות: המוצנח, המושט והיבשתי.

הנחיתה המושטת. יום ע + 1

עם שחרו של יום הע+1 (22.9.60) בוצעה ע"י הצד-התוקף פעולה אשר הונח לגביה מראש כי הצלחתה או כשלונה יקבעו בהרבה את מהלכה של ה"מלחמה" בגזרה זו. המשימה האופרטיבית העיקרית שהוטלה מלכתחילה על ה"צד הכתום" היתה לחדור עד ל"תעלת-שני-הימים" (תעלת-קיל), להקים "ראשי-גשר" מעבר לה — ואח"כ להבקיע, באמצעות עוצבות-שריון שתועברנה אל מעבר לתעלה, אל חוף עומקה של יוטלנד, בדרך אל מיצרי-הים הטבעיים (קטגאט, סקאגראק והבלטים), אותם מיצריים המהוים את המוצא מהים-הבלטי אל הים-הצפוני ומרחבי האוקינוס, ואשר קשה הרבה יותר לסתמם — למשל, ע"י הפצצה גרעינית — למעבר צוללות מאשר את תעלת-קיל המלאכותית והצרה. לשם הצלחת משימה זו, היה חיוני לעצב ולחזק בהקדם את "המתחם" המוקם מצפון לתעלה ע"י הצנחנים במגמה הכפולה: הן ל"המנעת" התגבורות והן ללחץ ישיר מעורף על מערך-ההגנה של התעלה.

יתכן מאוד שהיו שיקולים מבצעיים ממשיים לכך שתגבור מתחם-מתהווה זה בעורף היריב בוצע הפעם לא ע"י כוחות מוטטים נוספים. אולי חסרו התנאים להקמת "ראשי-גשר אוירי"

(* בשל הענין הרב שבתיאורו המלא של התרגיל-המושט — אשר הגו מפורט מכדי שאפשר יהיה לתמו במסגרת סקירה זו — יתפרסם הוא לחוד, באחת החוברות הקרובות של "מערכות" — המער.

אמתי — דהיינו, לא היתה אפשרות להבטיח שדה-תעופה מתאים. אך ניתן יותר לשער כי לא נעדר כאן גם החשבון ה"תרגילי", השאיפה לתמרון "טריפיבי". על כל פנים התפקיד הוטל על הצות האמפיבי: משחתות גרמניות, לליווי הנחתות ולמתן אש-מסייעת לנחתים — וגדוד-מושט-מוגבר בריטי (גדוד-רגלים מובחר) בצירוף יחידות-משנה מ"רגימנט-מוצנח-קל" של הארטילריה-המלכותית, החמושות בהוביצר-המעמס החדש בן 105 מ"מ — מגדוד-שריון של טנקי "צנטוריון" בני 50 טון (9 טנקים) — ומיחידת-הנדסה. הנחיתה, שנתבצעה מהנחתות בסירות-סער וברכב-מנועי אמפיבי (duk) קיבלה חיפוי גם מתותחי המשחתות וגם מטייסות מפציצי-קרוב — וכן ממטילי-הרקטות הרב-קניים שעל כלי-השיט הקטנים יותר (*).

מבחינה טכנית הוכרזה הנחיתה כמוצלחת (אם גם לא בכל התנהלה בתנאים מציאותיים ממש; כך, למשל, לא נשמר ה"ריווח האטומי" בין הספינות בשעת מסע ההתקרבות והעליה בחוף). משהתחילו התקפות-הנגד של אוירת הצד ה"כחול" על הכוח-המושט, צוין כושרם של הטייסים הדניים אשר נראו ממש כנוגעים בתרני הספינות המותקפות.

ברם, לנוכח המשך התקדמות הכתומים" במשך ה-22.9, לא יכלה עתודת הצד ה"כחול" לשקוט לגמרי על שמריה — אף כי הנחיתות המוצנחת והמושטת הכבידו עליה את היציאה לאזור החזית — ולפחות הארטילריה-הקורפוסית, שנמצאה עם הדיביזיה הדנית בעתודה, הועברה עתה דרומה, על-פני גשר זמני שהוקם (פיקטיבית) על תעלת-קיל ליד רנדסבורג (בה "נהרס" כזכור גשר-הקבע ע"י טיל קרקע-קרקע). בינתיים נמשכה — תחת לחץ ה"כתומים", המתבלט מדי פעם בקטעי חזית שונים — הנסיגה ההדרגתית צפונה לעבר תעלת-קיל.

הכלי הנ"ט הגדודי "מוכאט" שזה רק הוצנח, על רכבו

